



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **A. G.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2005, č. j. 36 Az 895/2003 - 46,

**t a k t o :**

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2005, č. j. 36 Az 895/2003 – 46, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

**O d ů v o d n ě n í :**

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 9. 10. 2003, č. j. OAM-7424/VL-07-ZA04-2001, žalobkyni nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), a dále na žalobkyni nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobkyně přicestovala do České republiky za svými dětmi, sama v Arménii žádné potíže neměla. Správní orgán neshledal žádný důvod pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, konstatoval nesplnění podmínek pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu a po posouzení osobní situace žalobkyně a poměrů v Arménii neudělil žalobkyni ani humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že správní orgán porušil ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, když v řízení o udělení azylu neposoudil žádost žalobkyně odpovědně a svědomitě, nevyšel ze spolehlivě zjištěného

skutkového stavu, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, napadené rozhodnutí není v souladu se zákonem a odůvodnění žalobkyni nepřesvědčilo o správnosti rozhodnutí. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že dosáhla věku 71 let, její zdravotní stav není dobrý, a proto je odkázána na péči svých dětí, které všechny žijí v České republice. V Arménii by se žalobkyni nedostalo náležité zdravotní péče, neboť žalobkyně nemá dostatek prostředků k tomu, aby si péči hradila, když systém zdravotního pojištění v Arménii nefunguje a zdravotní péči si musí hradit přímo pacienti. Žalobkyně citovala z důvodové zprávy a komentáře k § 14 zákona o azylu, že odůvodněnými případy pro udělení humanitárního azylu může být zdravotní stav žadatele nebo jeho vysoký věk. Žalobkyně konstatovala, že žalovaný neposuzoval její žádost řádně ve smyslu § 14 zákona o azylu, proto navrhovala, aby rozhodnutí správního orgánu bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 27. 1. 2005, č. j. 36 Az 895/2003 – 46, žalobu proti výrokům rozhodnutí žalovaného, jimiž nebyl žalobkyni udělen azyl podle § 12 zákona o azylu a nebyla na žalobkyni vztahena překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, zamítl, v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu rozhodnutí žalovaného zrušil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že při posuzování podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu spočívá zjištění skutkového stavu věci předně v tom, že je účastníku dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění země. Žalobkyně tvrdila, že důvodem jejího odchodu z Arménie byla skutečnost, že v České republice mají povolený pobyt její děti. V zemi původu neměla žádné potíže a v případě návratu se ničeho neobává. Uvedla, že má zdravotní potíže a chce být se svými dětmi. Neuvedla tedy žádnou skutečnost, která by byla relevantní pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, proto krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), pro nedůvodnost zamítl žalobu v části směřující proti výroku o neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu a proti nevztahení překážky vycestování dle § 91 zákona o azylu. Pokud jde o neudělení humanitárního azylu, krajský soud shledal, že žalovaný ve svém rozhodnutí nehodnotil zdravotní stav žalobkyně, neopatřil si potřebnou zdravotní dokumentaci, přestože žalobkyně poukazovala na své zdravotní problémy, a nepřihlédl k věku žalobkyně. Žalovaný tedy nesplnil svou povinnost přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady potřebné pro rozhodnutí, a proto krajský soud rozhodnutí žalovaného v rozsahu neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen stěžovatel) včas kasační stížnost a uplatnil kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Uvedl, že nelze procesně oddělit výrok o neudělení azylu dle § 12 od výroku o neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, resp. tyto výroky nemohou stát samostatně. Jde totiž o závislé výroky, když udělení či neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu je vázáno na ustanovení § 12 zákona o azylu. Stěžovatel dále namítal, že ve správním řízení nebyla zjištěna žádná skutečnost svědčící o naplnění podmínek ustanovení § 14 zákona o azylu, a proto se stěžovatel touto otázkou širě nezabýval, když žalobkyně svůj věk a zdravotní stav neuváděla jako důvody žádosti o azyl. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že žalobkyně měla možnost již v průběhu správního řízení předložit zprávy o svém zdravotním stavu. To však neučinila, naopak tvrdila, že její zdravotní problémy mohly být způsobeny dlouhou cestou nebo změnou počasí. Zprávu o svém zdravotním stavu žalobkyně předložila a situaci ve zdravotnictví v Arménii popsala až v žalobě, krajský soud tak porušil povinnost dle § 75 odst. 1 s. ř. s., když při přezkoumávání rozhodnutí nevycházel ze skutkového a právního stavu, který byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobní námitky shledal stěžovatel účelovými,

když vyslovil názor, že věk či nemoc žadatele o azyl samy o sobě nejsou azylově relevantními skutečnostmi pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

V textu podané kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvod kasační stížnosti uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Pokud by byla tato námitka stěžovatele důvodná, již tato okolnost by musela vést ke zrušení rozsudku krajského soudu, aniž by se Nejvyšší správní soud mohl zabývat právním posouzením jednotlivých otázek.

Podle zákona o azylu lze azyl udělit podle ustanovení § 12 až § 14 tohoto zákona. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 13 zákona o azylu může být azyl žadateli udělen v případě hodném zvláštního zřetele za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení azylu nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 téhož zákona. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení azylu není zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Výrok o udělení či neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu je podmíněn negativním rozhodnutím podle § 12 zákona o azylu. Výrok o neudělení humanitárního azylu tak nelze považovat za samostatný výrok, neboť se jím deklaruje neexistence důvodů pro udělení azylu jen za předpokladu, že nejsou splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Stejně tak se na výrok o udělení či neudělení humanitárního azylu váže výrok o existenci či neexistenci překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Pokud by totiž byl akceptován procesní postup krajského soudu, nelze vyloučit situaci, že by bylo rozhodnuto o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a současně o neexistenci překážky vycestování, což se pojmově vylučuje.

V souladu se svou konstantní judikaturou Nejvyšší správní soud konstatuje, že výrok o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu je podmíněn negativním rozhodnutím podle § 12 téhož zákona. Nejedná se tedy o samostatný výrok, neboť se jím deklaruje neexistence důvodů pro udělení azylu jen za předpokladu, že nejsou splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2005, č. j. 7 Azs 138/2005 – 69).

Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považuje Nejvyšší správní soud takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75).

Výrok napadeného rozsudku krajského soudu je vnitřně rozporný, když krajský soud podanou žalobu zčásti zamítl a zčásti jí vyhověl, přestože jednotlivé výroky rozhodnutí stěžovatele, které byly žalobou napadeny, nelze od sebe oddělit. S ohledem na tuto skutečnost není zřejmé, jak krajský soud ve věci rozhodl, když přípustnými variantami meritorního rozhodnutí v tomto případě jsou pouze zamítnutí žaloby nebo zrušení napadeného rozhodnutí stěžovatele v plném rozsahu. Rozsudek krajského soudu je proto nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

Vzhledem k tomu, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, musel jej Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Samotnou hmotně právní podstatou věci se již Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť k tomu by bylo možné přistoupit poté, co by výsledkem řízení před krajským soudem bylo jeho přezkoumatelné rozhodnutí.

Dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

V souladu s ustanovením § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti krajský soud ve svém novém rozhodnutí.

**P o u ě n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. prosince 2005

JUDr. Marie Turková  
předsedkyně senátu